

"U kreeg juni 1997 nagelaten documenten in handen..."

U kreeg juni 1997 nagelaten documenten in handen waaruit in ieder geval bleek dat Uw vader van 1940 tot 1945 incidenteel enig verzetswerk verrichtte?

Ik was niet helemaal op de hoogte van de aard van zijn werkzaamheden. Wel kreeg ik de indruk uit de rapporten en soms heel tegenstrijdige verklaringen dat er veel niet verifieerbaar was en dat zijn verzetswerk, in tegenstelling tot hetgeen hij altijd beweert, slechts heel incidenteel geweest is, waarbij dient te worden aangetekend dat ook incidentele verzetsdaden met de dood betaald konden worden. Ronduit gelogen was zijn verklaring dat hij een driejarige hbs had gevolgd. In werkelijkheid had hij één jaar ulo en een korte opleiding voor de moderne boekhandel gevolgd.

De rapporten van de second Intelligence Unit (2 I.U.) vermeldden dat de inlichtingen van de GDN (Geheime Dienst Nederland) verzonden naar Lon den vrijwel compleet hun bestemming hebben bereikt en daarmee hebben bijgedragen aan de bevrijding. De voormalige chef van het rayon Veenendaal vermeldde bovenstaande verklaring in een brief van 2 maart 1975 aan de stichting '40-'45. Het werk van mijn vader betreffende inlichting en verzamelen en spionagewerk wordt in alle rapporten van goede kwaliteit genoemd. Hij is echter niet meer dan een heel klein radertje geweest in de totale oorlogsmachine.

Belangrijke verzetsmensen, waar onder de colonel-generaal van de republiek Oostenrijk, alsmede de hoofd van de Geheime Dienst Nederland, maar ook Dr. Ir. P.L. Arens FAO medewerker en de oud-kapitein staf Z.K.H. Bernhard getuigden niet alleen voor Uw vader bij het verkrijgen van een verzetspensioen, maar stelden ook pogingen in het werk om de aanvankelijk door Uw vader geweigerde oorlogs onderscheidingen alsnog met terugwerkende kracht verleend te krijgen.

Ondanks dat hij daar recht op had zijn ze niet meer verleend. Wel kreeg hij het verzetshedenkingskruis uitgereikt en dat heeft hij wel geaccepteerd. Waar schijnlijk is deze onderscheiding na zijn overlijden door zijn tweede vrouw die altijd een overtuigd nazi is gebleven en een persoonlijke kennis van de zwarte weduwe van Rost van Tonningen, weg gegooit.

Een andere brief van de oud-kapitein staf van prins Bernhard zegt dat dankzij de spanningen van het vijf jaar durende verzetswerk het gezin van van der Wal in Renkum naar de bliksem ging.

Dat zijn letterlijk de woorden die in de brief stonden en ik heb die ontwrichte gezinssituatie aan den lijve van heel jongs af aan ondervonden. Onze vader kwam gedisillustreerd en psychies zwaar gestoord uit de oorlogsjaren. Zijn zaken in Renkum waren vernield en leeggeroofd en hij was zonder middelen van bestaan. Al in 1946 opende hij een moderne boekenzaak in de Utrechtsestraat 40 waar hij tot 1949 zou blijven wonen totdat hij een psychiatrische inrichting indraaide voor een half jaar. Hij was zeer gewelddadig tegen zijn echtgenote die hij een keer tegen de grond sloeg waar mijn zusje en ik bij waren. Ik vond dat verschrikkelijk om te zien. Ik was toen nog geen vier, maar die beelden blijven je bij. Twee van de drie van zijn eigen kinderen zijn langdurig onder psychiatrische behandeling geweest en twee dochters van zijn tweede vrouw, die beiden meer dan één gebroken huwelijk nu achter de rug hebben. Zo ziet U hoe de ene generatie mislukking en soms een volgende generatie ontwortelden voortbrengt. Dit kenschets het immorele milieu waar ik uit kom. Verbaal was mijn vader altijd zeer agressief, fysiek niet en alleen omdat ik vanaf mijn zes tiende diverse Oosterse vechtsporten, gewichtstraining en boksen heel intensief beoefende bleven fysieke mishandelingen mij bespaard.

U bent dus in directe zin een oorlogsslachtoffer, alhoewel U op geen enkele wijze erkend bent door de stichting 1940 – 1945.

Deze stichting houdt zich bij gebrek aan serieuze bezigheden bezig met het wel en wee van de nsb-kindertjes en daar ligt hun ware sympathie. Voor de wetwijziging betreffende oorlogsslachtoffers had ik zonder veel moeite een riant uitkering van deze stichting kunnen krijgen, omdat aantoonbaar ons gezin duurzaam was ontwricht door de oorlog en ik daar de gevolgen van heb gedragen, waar ik niet om gevraagd heb. Zowel onze vader als onze moeder vonden dat ze niet in staat waren de opvoeding ter

hand te nemen en gaven ons weg aan de grootou ders. De vrouw die zich onze moeder durfde te noe men heeft meerdere malen verklaard ons als haar kinderen te haten en te wensen dat zij nooit ter we reld waren gekomen. Wij waren dus ook nog onge wenste kinderen. Hoe zij een en ander met haar roomse geloof in overeenstemming weet te brengen is mij een raadsel. Mijn zuster, die in bittere armoede in de bijstand zit en een uitkering aanvraag bij de stichting 1940 – 1945, wordt tegen gewerkt door haar moeder van wie ze sinds haar derde levensjaar taal noch teken heeft vernomen, maar die wel laster lijke, leugenachtige en beledigende briefjes schijft aan voornoemde stichting, waardoor het verlenen van een uitkering waarschijnlijk niet mogelijk is.

Uw vader maakte U opmerkzaam in 1974 dat U voor een uitkering van de stichting 1940 – 1945 in aanmerking kwam, maar voegde er aan toe...

Dat hij alles in het werk zou stellen om te verhinde ren dat ik die uitkering kreeg. Ik heb daar toen maar van af gezien ondanks het feit dat in 1976 mijn echt genote als adjunct-direktrice van Akademie De Schans te Amsterdam ontslagen werd en ik uit de BKR werd gezet door een jaloerse, kommunistiese ambtenaar (Frits D.) die vond dat wij veel te riant woonden en te dure meubelen hadden. We hebben toen van een minimale uitkering een half jaar moe ten leven en zijn daarna naar Friesland vertrokken. Wonen in Friesland betekende het einde van mijn carrière als beeldend kunstenaar, want wat is er mooier voor die Friese hufters zoals die misluk te doktoran dus Huub Muis van de Friesche Kultur kammer, dat relict van de nazis, om een Amsterdamse kunstenaar, die het echte artistieke leven van haver tot gort kent, tegen te werken.

© januari 2013, fredvanderwal, BasicPublishing.nl